

full DOMINICAL

Com ser una Església sinodal en missió?

El papa Francesc convocà l'any 2021 la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode de Bisbes amb el lema «Per una Església sinodal: comunió, participació, missió». Aquest Sínode de Bisbes amb participació també de preveres, diaques, religiosos i laics, s'inicià l'any 2021 i es clourà aquest any 2024 a la tardor, amb la segona sessió a Roma i els documents posteriors que s'elaborin.

Com és conegut, el Papa ha volgut implicar tota l'Església en els seus diversos organismes, diòcesis, parròquies i moviments, en aquest procés sinodal de discerniment per tal de fer present la missió evangelitzadora de l'Església enmig del nostre món.

Des de la nostra diòcesi s'ha demanat, fins ara, aquesta col·laboració en tres moments concrets: en la preparació dels documents inicials l'any 2022 en la fase diocesana, que després donà pas a la fase nacional i a la continental. El mateix any, però més tard, també se sol·licitaren les nostres aportacions en la revisió del document continental europeu. I aquest any, durant la Quaresma, hem tornat a intervenir en marcar les prioritats a partir de l'Informe de Síntesi de la primera sessió celebrada a Roma el mes d'octubre de l'any passat.

D'aquestes prioritats assenyalades en els diferents grups sinodals que ho han treballat a les parròquies, moviments i comunitats, n'assenyalem al-

gunes. No és fàcil encabir tota la riquesa que s'està aportant. Aquí compartim aquestes:

1. La importància de mantenir el dinamisme sinodal que a poc a poc va entrant en les nostres comunitats. Això vol dir potenciar i renovar els consells pastorals parroquials i els consells arxiprestals, o crear-los on encara no hi siguin. Això ha d'ajudar a fomentar la participació de tot el poble de Déu, una participació responsable també en altres

grups i organismes parroquials i diocesans, amb implicació en aquests organismes de tots els cristians, homes i dones, incrementant la presència de les dones i els joves.

2. Cal remarcar la importància de les comunitats parroquials. La parròquia és la casa comuna que acull tothom sense distincions. Cal promoure espais de pregària i adoració per remarcar la centralitat de Jesucrist en la vida de l'Església, així com cuidar les celebracions per tal que siguin expressió joiosa de la nostra fe, i els processos d'iniciació a la fe. A la vegada cal treballar perquè les parròquies esdevinguin comunitats evangelitzadores, amb la creació d'equips d'evangelització que impulsin a tota la comunitat en aquesta missió. També s'ha remarcat la importància de la pastoral familiar.

3. Cuidar i acompanyar les persones en el seu procés de creixement, formació i compromís. Això implica potenciar la formació de laics en ordre al seu compromís en l'Església i, especialment, en els diversos àmbits de la societat, en l'àmbit cultural, associatiu, polític i, especialment, envers els més necessitats. Cuidar també la fraternitat sacerdotal entre bisbes i preveres per portar a la pràctica la seva missió de pastors de les comunitats. Potenciar el diaconat permanent com un camí de servei des de la seva identitat pròpia.

Mn. Fidel Catalán

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5,11b-12 / SI 95 / Mt 23,13-22]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843-1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23,23-26]. **Mare de Déu del Far.** Santa Mònica (Tagaste, 331 - Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dimecres [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dijous [Jr 1,17-19 / SI 70 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Divendres [1Co 1,17-25 / SI 32 / Mt 25,1-13]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiners; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dissabte [1Co 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona. Sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Aristides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Mare de Déu del Puig (València). Sant Lleir o Lliceri, bisbe de Coserans (s. VI); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria.

Sant Artur, mr.; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana. Beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prevere i màrtir.

Intencions del Sant Pare per al mes de setembre

Preguem perquè cadascun de nosaltres escolti amb el cor la clamor de la Terra i de les víctimes de les catàstrofes ambientals i de la crisi climàtica, i ens comprometem personalment a cuidar el món que habitem.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu».

Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclat: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?»

Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dona la vida. La carn no serveix per res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».

Lectura del libro de Josué (Jos 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió todas las tribus de Israel en Siquén y llamó a los ancianos de Israel, a los jefes, a los jueces y a los magistrados. Y se presentaron ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: «Si no resulta duro servir al Señor, elegid hoy a quién queréis servir: si a los dioses a los que sirvieron vuestros padres al otro lado del Río, o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis; que yo y mi casa serviremos al Señor». El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para ir a servir a otros dioses! Porque el Señor nuestro Dios es quien nos sacó, a nosotros y a nuestros padres, de Egipto, de la casa de la esclavitud; y quien hizo ante nuestros ojos aquellos grandes prodigios y nos guardó en todo nuestro peregrinar y entre todos los pueblos por los que atravesamos. También nosotros serviremos al Señor, ¡porque él es nuestro Dios!».

Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros en el temor de Cristo. Las mujeres, a sus maridos, como el Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para presentársela gloriosa, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne».

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos de los discípulos de Jesús dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?».

Sabiendo Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os escandaliza?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El Espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y, con todo, hay algunos de entre vosotros que no creen».

Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí si el Padre no se lo concede».

Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios».

COMENTARI

«A qui aniríem, Senyor? ... Vós, sou el Sant de Déu»

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Un bon amic meu, em comentava que l'evangeli de Jesús, era molt bonic; però que ell no es veia capaç de seguir-lo i d'aplicar-lo a la seva vida.

Aquest bon amic havia descobert la grandesa del missatge del Senyor, però també es coneixia a ell, i la seva pròpia manera de viure, que el bloquejava; s'hi trobava enganxat. Raonablement, creia que era incapaç d'anar pel camí d'aquest gran missatge d'amor i vida.

Potser aquesta realitat és semblant a la que van experimentar aquelles persones que van començar a seguir a Jesús, i es van entusiasmar amb les seves paraules, la seva persona, i els signes miraculosos que realitzava.

Però ara experimenten una gran dificultat: ¿han d'alimentar-se de Jesús?, ¿han de menjar un pa de vida, baixat del cel, que és el Cos i la Sang del Senyor? «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?». I molts dels qui havien seguit a Jesús i l'admiraven, ara ja no anaven més amb ell, i l'abandonaren.

Tant és així, que el Senyor diu als deixebles: «¿Vosaltres també em voleu deixar?». Potser, avui també ens ho diu a nosaltres, que de ben segur, podem passar, o hem passat per diferents ensopcs i crisis de fe.

L'ambient que sovint ens envolta, no és favorable per acceptar el missatge de Jesús, i amb facilitat podem trobar defectes i vicis en aquells que es diuen cristians, i un es pot preguntar: ¿val la pena acceptar aquest missatge i anar per aquest camí?, ¿no es tracta d'una utopia irrealitzable?

Ha arribat el moment de la crisi en la fe i en la vida; i cal saber que no ho podem afrontar tots sols. Jesús diu: «ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Necessitem l'ajuda de Déu, i la bona mediació dels altres bons cristians, que també passen els seus contratemps. Molts dels que havien entrat a la Terra Promesa, van abandonar la fe del seu poble, i adoraven a altres déus. Però el poble reacciona davant de Josuè, i diuen: «nosaltres estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu».

A nosaltres, també ens cal fer un pas de confiança, i dir com Simó Pere: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».